

[Arbejdsministeren.]
 hvervslivets, måske særlig industriens, kapitalbehov ikke dækkes i tilstrækkelig grad. Det er et spørgsmål, som ikke udelukkende, sådan som man undertiden om end ikke i dag har set det stillet op, kan behandles som et kanaliseringsproblem, altså et spørgsmål om at påvirke fordelingen af kapitalerne mellem de forskellige erhverv og erhvervsvirksomheder. Det er ikke mindst selve kapitaldannelsen, der er for ringe; der er for lidt kapital at kanalisere. Der er nok behov for at komme ud af visse gængse former for vanetænkning, der til syvende og sidst bunder i jalousi mellem dem, der som virksomhedsledere og som løntagere samarbejder i produktionsvirksomhederne. Begge parter og hele samfundet vil komme til at betale for det i form af reduceret økonomisk vækst, hvis ikke vi formår at skabe grundlag for den kapitaldannelse, som erhvervslivets udbygning kræver. Det er et af de vigtigste perspektiver i perspektivredøgørelsen.

Ivar Nørgaard: Jeg er desværre bange for, at den konklusion, arbejdsministeren her sluttelig drog af perspektivplanen, vil medvirke til at gøre problematikken ret interesseles og måske medvirke til, at mange ligefrem vil afvise at tage hele dette arbejde særlig alvorligt. Hvis man virkelig vil forsvare dette dokumentets mangel på beskæftigelse med erhvervslivet med, at det nu er et særlig erhvervsvenligt dokument, idet det nemlig overhovedet ikke behandler erhvervslivets problemer på anden måde end ud fra den lidt selvpineriske indstilling, at det er dog frygteligt — ja, arbejdsministeren sagde oven i købet skræmmende — som det offentlige nu beslægtlægger ressourcer, og hvis man ensidigt anskuer landets økonomiske ressourceproblemer ud fra det synspunkt, så tror jeg ikke man kan påregne, at så forfærdelig mange ud over bestyrelsesmedlemmerne i de store private erhvervsforetagender vil tage det særlig alvorligt.

Det er nødvendigt, når man vil anskue ressourceforbruget, også at se på, hvordan ressourceforbruget er i den private sektor, ikke mindst i den såkaldte servicesektor, men i øvrigt da også i produktionssektoren. Det er jo ikke helt tilfældigt, at de store foretagender, der i dag har vældige problemer,

rask væk sælger den ene kæmpestore administrationsbygning efter den anden. Bare ud af klappen med det. Man sælger store etagebygninger, der har været administrationskontorer for disse foretagender, som rationaliseringseksperterne nu ser på. Det er altså ikke sådan, at vi bare skal kigge på, hvordan det er i kommunerne og i staten, og anlage os selv for ikke at have været rationelle nok. Vi er virkelig også nødt til at se på det spild af ressourcer, der finder sted i den private sektor. Hvis man overhovedet skal vente, at nogen vil tage dette her seriøst, er man nødt til også i det mindste at analysere den private sektors forbrug af ressourcer.

Jeg forstår derfor ikke, at arbejdsministeren overhovedet ikke med et ord har nævnt den side af sagen, men kun har nærmet sig dette problem ud fra et rent privatøkonomisk synspunkt, sådan som også fru Dagmar Andreasen gjorde det. Dermed frakender jeg ikke den kritik, der er kommet fra produktionslivet, nogen berettigelse, for det er da åbenbart, at det heller ikke kan nytte noget, at man beslægtlægger arbejdskraft og kapital til unyttig anvendelse. Men det er meget nødvendigt at gøre sig klart, at unyttig anvendelse også finder sted inden for den private sektor.

Det mener jeg har en vis forbindelse med det, arbejdsministeren var inde på i forbindelse med styringsproblemerne. Jeg tror, det kan være særdeles fornuftigt at se på, hvordan man kan samordne kommunernes og ikke mindst nu de nye amtskommuners ressourceforbrug med det, staten vil gennemføre. I den forbindelse kan man sige, at det er en lidt sen erkendelse af den nuværende regering, da den jo ved den opbygning, der nu er foretaget, bevidst har opbygget administrationer, som er udtryk for en meget væsentlig dobbeltforvaltning, uden at sikre sig, at dette ændres. Ved at lægge en række funktioner over på sekundærkommunerne, amtskommunerne, har man nu givet grønt lys for opbygningen af en meget stor og dyr administration uden at sikre sig, at de tilsvarende funktioner hos staten blev nedlagt. Der har tværtimod været tale om en stærkt fortsat opblussen i antallet af stillinger. Selv om man stadig taler om lofter, og jeg ved ikke hvad, er man overhovedet ikke gået i dybden med en analyse af, hvad